

Son Tezvirat

– AYDIN UZKAN · 02 Ekim 2016

Raylar ikiye bölerken şehri
İncinir yürünmemiş yollar
Çiğnenmemiş cümleleri tükürür derviş
Ve yetim acıları sarar kollar

Çözgüsü yitiktir ucu yüreğe bağlı ipin
Duvarın çatlağında gizlenir yıllar
Çılgılığın rengine bürünür zaman
Rotasını yitirir akıllar

Soğur siyahın alevi
Suyun vücuduna sarılır kokular
Sıvası dökülür öncesizlerin
Ve gözlerde demini alır uykular

Yenilgi değildir doğal olmak
Sustukça tortulanır geveze hevesler
Ağaçlar hasret kalır köklerine
Ve göğüste yankılanır sesler

Kötürüm olur sabahlar
Yıkansa da çıkmaz yüzdeki hüznün lekesi
İştahı artar göç mevsimlerinin
Ve yolun boynuna dolanır yolcunun çelişkisi

Yosun tutar bekleyişin ruhu
Sabaha küser geceler
Yüzü eskir kökleri kurtlu çınarın
Ve sonsuz huzura buyur eder yüceler

.
. .
. .
. .
. .